

ΝΤΟΝΑΤΟ ΚΑΡΡΙΖΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΦΩΝΩΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΝΤΟΝΑΤΟ ΚΑΡΡΙΖΙ

Το σπίτι των φωνών

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 542

Ντονάτο Καρρίτσι, *Το σπίτι των φωνών*

Donato Carrisi, *La casa delle voci*

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Φωτογραφία εξωφύλλου: CatLane/Getty Images/Ideal Image

Copyright© Longanesi & C., 2019 Milano

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Longanesi, Μιλάνο 2019

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2022

ΚΕΤ Δ617 ΚΕΠ 282/22

ISBN 978-960-16-9813-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Αντόνιο.

Τον γιο μου, τη μνήμη μου, την ταυτότητά μου.

ΕΝΑ ΧΑΔΙ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΗΣ.

Στο νεφελώδες μεταίχμιο μεταξύ ύπνου και ξύπνου, μια στιγμή προτού βυθιστεί στην άβυσσο της λήθης, το απαλό άγγιγμα λεπτών, παγωμένων δαχτύλων στο μέτωπο, συνοδευόμενο από έναν θλιμμένο μα γλυκύτατο ψίθυρο.

Το όνομά της.

Ακούγοντας να τη φωνάζουν, το κοριτσάκι ορθάνοιξε τα μάτια. Και αμέσως φοβήθηκε. Κάποιος είχε έρθει να την επισκεφθεί ενώ αποκοιμιόταν. Μπορεί να ήταν κάποιος από τους παλιούς κατοίκους του σπιτιού, μερικές φορές κουβέντιαζε μαζί τους ή τους άκουγε να κινούνται σαν τα ποντίκια, ξυστά στους τοίχους.

Αλλά τα φαντάσματα μιλούσαν μέσα της, όχι έξω από αυτή.

Και ο Άντο –ο καημένος ο Άντο, ο μελαγχολικός Άντο– ερχόταν να τη βρει. Όμως, σε αντίθεση με όλα τα άλλα πνεύματα, ο Άντο δε μιλούσε ποτέ. Γι' αυτό τώρα την αναστάτωσε μια πιο συγκεκριμένη σκέψη.

Εκτός από τη μαμά και τον μπαμπά, κανένας στον κόσμο των ζωντανών δε γνώριζε το όνομά της.

Ήταν ο «κανόνας νούμερο τρία».

Η ιδέα ότι δεν είχε ακολουθήσει μια από τις πέντε συμβουλές των γονιών της την τρομοκρατούσε. Πάντα της έδειχναν εμπιστοσύνη, δεν ήθελε να τους απογοητεύσει. Και προπαντός όχι τώρα που ο μπαμπάς είχε υποσχεθεί να της μάθει να κυνηγάει με το τόξο και είχαν πείσει και τη μαμά γι' αυτό. Αλλά μετά σκέφτηκε: Πώς γινόταν να είναι δικό της το λάθος;

Κανόνας νούμερο τρία: Μη λες ποτέ το όνομά σου στους ξένους.

Δεν είχε πει το καινούριο της όνομα στους ξένους, ούτε ήταν δυνατόν κάποιος από αυτούς να το είχε μάθει τυχαία. Και για τον λόγο ότι πήγαιναν τουλάχιστον δύο μήνες που είχαν να δουν κάποιον να τριγυρίζει κοντά στην αγροικία. Ήταν απομονωμένοι στο πουθενά, καταμεσής της εξοχής, ενώ η κοντινότερη πόλη απείχε δύο μέρες με τα πόδια.

Ήταν ασφαλείς. Μόνο οι τρεις τους.

Κανόνας νούμερο τέσσερα: Μην πλησιάζεις ποτέ ξένους και μην τους αφήνεις να σε πλησιάζουν.

Τότε πώς ήταν δυνατόν; Το σπίτι την είχε φωνάξει, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Καμιά φορά, τα δοκάρια έβγαζαν αλλόκοτα τριξίματα ή μουσικά βογκητά. Ο μπαμπάς έλεγε ότι η αγροικία καθόταν πάνω στα θεμέλια σαν μια ηλικιωμένη κυρία που κάθε τόσο νιώθει την ανάγκη να βολευτεί καλύτερα στην πολυθρόνα της. Στο μισοϋπνι της, είχε περάσει έναν από αυτούς τους θορύβους για τον ήχο του ονόματός της. Αυτό ήταν όλο.

Η ανήσυχη ψυχή της ηρέμησε. Ξανάκλεισε τα μάτια. Ο ύπνος, με το σιωπηλό του κάλεσμα, την παρακινούσε

να τον ακολουθήσει στη ζεστή εκείνη γωνίτσα όπου τα πάντα γίνονται καπνός.

Ετοιμαζόταν να αφηθεί, όταν κάποιος τη φώναξε ξανά.

Αυτή τη φορά το κοριτσάκι σήκωσε το κεφάλι απ' το μαξιλάρι και, χωρίς να κατεβεί απ' το κρεβάτι, βολιδοσκόπησε το σκοτάδι του δωματίου. Η σόμπα στον διάδρομο είχε σβήσει από ώρα. Πέρα από τα σκεπάσματα, το κρύο πολιορκούσε το στρώμα της. Τώρα είχε ξυπνήσει για τα καλά.

Όποιος κι αν ήταν αυτός που τη φώναζε, δε βρισκόταν στο σπίτι, ήταν εκεί έξω, στη σκοτεινή χειμωνιάτικη νύχτα.

Είχε μιλήσει με τη φωνή των ρευμάτων που χώνονται κάτω απ' τις πόρτες ή μέσα από τα κλειστά παντζούρια. Αλλά η σιωπή ήταν πολύ βαθιά κι εκείνη δεν κατάφερε να διακρίνει κανέναν άλλο ήχο έτσι όπως βροντοχτυπούσε η καρδιά της στ' αυτιά της, σαν ψάρι μέσα σε κουβά.

«Ποιος είσαι;» θα ήθελε να ρωτήσει μέσα στη σκοτεινιά. Αλλά φοβόταν την απάντηση. Ή ίσως τη γνώριζε ήδη.

Κανόνας νούμερο πέντε: Αν κάποιος ξένος σε φωνάξει με το όνομά σου, βάλ' το στα πόδια.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι. Αλλά, προτού κάνει έστω ένα βήμα, αναζήτησε ψηλαφητά την πάνινη κούκλα με το ένα μόνο μάτι, που την είχε πάντα στον ύπνο της, και την έπιασε για να την πάρει μαζί της. Χωρίς να ανάψει το φως στο κομοδίνο, προχώρησε στα τυφλά μέσα στο δωμάτιο, με τα μικρά ξυπόλυτα βήματά της στο ξύλινο πάτωμα να αντηχούν.

Έπρεπε να ειδοποιήσει τη μαμά και τον μπαμπά.

Βγήκε στον διάδρομο. Από τη σκάλα που οδηγούσε στον κάτω όροφο ανέβαινε η μυρωδιά της φωτιάς που σιγόκαιγε στο τζάκι. Έφερε στο μυαλό της το τραπέζι από ξύλο ελιάς στην κουζίνα, ακόμη στρωμένο με ό,τι είχε περισσέψει από τη μικρή χθεσινοβραδινή γιορτή. Η τούρτα από μπαγιατίτικο ψωμί και ζάχαρη που είχε ετοιμάσει η μαμά στον ξυλόφουρνο, από την οποία έλειπαν ακριβώς τρεις φέτες. Τα δέκα κεράκια που είχε σβήσει με ένα μόνο φύσημα, καθισμένη στα γόνατα του μπαμπά.

Καθώς πλησίαζε στο δωμάτιο των γονιών της, οι ευτυχισμένες σκέψεις εξατμίστηκαν, δίνοντας τη θέση τους σε ζοφερά προαισθήματα.

Κανόνας νούμερο δύο: Οι ξένοι είναι κίνδυνος.

Το είχε δει με τα ίδια της τα μάτια· οι ξένοι άρπαζαν τους ανθρώπους, τους έπαιρναν μακριά από τους αγαπημένους τους. Κανέννας δε μάθαινε πού κατέληγαν ή τι τέλος είχαν. Ή ίσως ήταν ακόμη πολύ μικρή, ανέτοιμη, κι έτσι κανέννας δεν είχε θελήσει ποτέ να της πει. Η μοναδική βεβαιότητα που είχε ήταν ότι εκείνα τα άτομα δεν ξαναγύριζαν ποτέ πίσω.

Ποτέ ξανά.

«Μπαμπά, μαμά... Κάποιος είναι έξω απ' το σπίτι» φθύρισε, αλλά με τη σιγουριά ανθρώπου που δε θέλει πια να τον θεωρούν παιδί.

Ο μπαμπάς ξύπνησε πρώτος, την επόμενη στιγμή και η μαμά. Και το κοριτσάκι κέρδισε αμέσως όλη τους την προσοχή.

«Τι άκουσες;» ρώτησε η μαμά, ενώ ο μπαμπάς έπιανε τον φακό που είχε πάντα πρόχειρο δίπλα στο κρεβάτι.

«Το όνομά μου» απάντησε το κοριτσάκι, διστακτικά, καθώς φοβήθηκε μην τη μαλώσουν επειδή είχε καταπατήσει έναν από τους πέντε κανόνες.

Αλλά κανένας δεν της είπε τίποτα. Ο μπαμπάς άναψε τον φακό, καλύπτοντας τη δέσμη φωτός με το χέρι του, έτσι ώστε να σπάει ανεπαίσθητα το σκοτάδι του δωματίου και να μην καταλάβουν οι εισβολείς ότι είχαν ξυπνήσει.

Οι γονείς της δεν τη ρώτησαν κάτι άλλο. Αναρωτιούνταν αν έπρεπε να την πιστέψουν ή όχι. Όχι όμως επειδή υποπτεύονταν ότι είχε πει ψέματα, ήξεραν ότι δε θα έλεγε ποτέ ψέματα για κάτι τέτοιο. Έπρεπε μόνο να αποφασίσουν αν αυτό που τους είχε διηγηθεί ήταν αληθινό ή όχι. Το κοριτσάκι πολύ θα ήθελε να το είχε φανταστεί όλο αυτό.

Η μαμά και ο μπαμπάς ήταν σε επιφυλακή. Όμως δεν κουνήθηκαν. Έμειναν σιωπηλοί, με το κεφάλι ελαφρώς ανασηκωμένο, να αφουγκράζονται το σκοτάδι – όπως τα ραδιοτηλεσκόπια στο βιβλίο της αστρονομίας, που κοιτάζουν διερευνητικά το άγνωστο που κρύβεται στον ουρανό, με την ελπίδα και συνάμα τον φόβο ότι θα πιάνουν κάποιο σινιάλο. Γιατί, όπως της είχε εξηγήσει ο πατέρας της, το να ανακαλύψουν πως δεν είναι μόνονι στο σύμπαν δε θα ήταν απαραίτητα καλό νέο: «Ίσως οι εξωγήινοι να μην είναι φιλικοί».

Κυλούσαν ατέλειωτα δευτερόλεπτα απόλυτης ησυχίας. Οι μοναδικοί θόρυβοι ήταν ο αέρας που έκανε τα ξερά φύλλα των δέντρων να σαλεύουν, ο παραπονεμένος θρήνος του σκουριασμένου σιδερένιου ανεμοδείκτη στην κορυφή της καπνοδόχου και τα μουρμουρητά του πα-

λιού αχυρώνα – σαν φάλαινα που κοιμάται στον βυθό του ωκεανού.

Ένας μεταλλικός ήχος.

Ένας κουβάς που πέφτει κάτω. Ο κουβάς του παλιού πηγαδιού, για την ακρίβεια. Ο μπαμπάς τον είχε δέσει ανάμεσα σε δύο κυπαρίσσια. Ήταν μια από τις ηχητικές παγίδες που έστηνε κάθε βράδυ γύρω από το σπίτι.

Ο κουβάς ήταν τοποθετημένος κοντά στο κοτέτσι.

Το κοριτσάκι ετοιμαζόταν να πει κάτι, αλλά προτού προλάβει, η μαμά έβαλε το χέρι της πάνω στο στόμα του. Ήθελε να υποδείξει ότι ίσως επρόκειτο για κάποιο νυκτόβιο ζώο –ένα κουνάβι ή μια αλεπού–, όχι αναγκαστικά για κάποιον ξένο.

«Τα σκυλιά» ψιθύρισε ο πατέρας.

Μόνο τώρα το σκέφτηκε. Ο μπαμπάς είχε δίκιο. Αν ήταν κάποια αλεπού ή ένα κουνάβι, μετά τον θόρυβο που έκανε ο κουβάς πέφτοντας, τα σκυλιά που φύλαγαν το σπίτι το δίχως άλλο θα τους προειδοποιούσαν για την παρουσία, αρχίζοντας να γαβγίζουν. Αν δεν το είχαν κάνει, μόνο μία εξήγηση υπήρχε.

Κάποιος τα είχε αναγκάσει να σωπάσουν.

Στη σκέψη ότι μπορεί να είχε συμβεί κάτι κακό στους μαλλιαρούς φίλους της, καυτά δάκρυα ανάβλυσαν από τα μάτια της. Πιέστηκε για να μη βάλει τα κλάματα, η στενοχώρια της ανακατεύτηκε με ένα ξαφνικό κύμα τρόμου.

Οι γονείς της δε χρειάστηκε παρά να ανταλλάξουν μια ματιά. Ήξεραν ακριβώς τι να κάνουν.

Ο μπαμπάς κατέβηκε πρώτος απ' το κρεβάτι. Ντύθηκε βιαστικά, αλλά χωρίς να φορέσει παπούτσια. Η μαμά τον μιμήθηκε, αλλά έκανε και κάτι που άφησε για μια στιγμή

άναυδο το κοριτσάκι: της έδωσε την εντύπωση πως περίμενε τη στιγμή που ο μπαμπάς δε θα την πρόσεχε, έπειτα την είδε να χώνει το χέρι κάτω απ' το στρώμα, να παίρνει ένα μικρό αντικείμενο και να το βάζει γρήγορα στην τσέπη της. Το κοριτσάκι δεν πρόλαβε να καταλάβει τι ήταν.

Της φάνηκε παράξενο. Η μαμά και ο μπαμπάς δεν είχαν μυστικά.

Προτού μπορέσει να τη ρωτήσει οτιδήποτε, η μαμά τής έδωσε έναν δεύτερο φακό και γονάτισε μπροστά της, ρίχνοντας μια κουβέρτα στους ώμους της.

«Θυμάσαι τι πρέπει να κάνουμε τώρα;» ρώτησε, κοιτάζοντάς την κατάματα.

Το κοριτσάκι έγνεψε καταφατικά. Το αποφασιστικό βλέμμα της μαμάς της της έδωσε κουράγιο. Από τότε που είχαν έρθει στην εγκαταλελειμμένη αγροικία, περίπου έναν χρόνο πριν, είχαν προβάρει δεκάδες φορές τη διαδικασία: έτσι την αποκαλούσε ο μπαμπάς. Μέχρι τότε, δεν είχε χρειαστεί ποτέ να τη θέσουν σε εφαρμογή.

«Κράτα σφιχτά την κούκλα σου» τη συμβούλεψε η μητέρα της, έπειτα έπιασε το χεράκι της στο δικό της, ζεστό και δυνατό, και την οδήγησε έξω.

Καθώς κατέβαιναν τις σκάλες, το κοριτσάκι γύρισε μια στιγμή το κεφάλι και είδε ότι ο πατέρας της είχε πάρει ένα από τα μπιτόνια που φύλαγαν στην αποθήκη και τώρα σκόρπιζε το περιεχόμενό του κατά μήκος των τοίχων του πάνω ορόφου. Το υγρό έσταζε ανάμεσα στις σανίδες του πατώματος και είχε διαπεραστική μυρωδιά.

Φτάνοντας στον κάτω όροφο, η μαμά την τράβηξε μαζι της προς τα δωμάτια στο πίσω μέρος. Τα ξυπόλυτα πόδια της μάζευαν ξύλινες σκλήθρες και το κοριτσάκι

κρατούσε τα χείλη της σφραγισμένα, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα βογκητά πόνου. Αλλά ήταν έτσι κι αλλιώς περιττό, δε χρειαζόταν πια να κρύψουν την παρουσία τους. Εκεί έξω, οι ξένοι είχαν καταλάβει τα πάντα.

Τους άκουγε να κινούνται γύρω απ' το σπίτι, ήθελαν να μπουν μέσα.

Είχε ξανασυμβεί στο παρελθόν κάτι ή κάποιος να έρθει να τους απειλήσει στο μέρος όπου πίστευαν πως ήταν ασφαλείς. Στο τέλος, πάντα κατάφερναν να ξεφύγουν τον κίνδυνο.

Εκείνη και η μαμά πέρασαν δίπλα από το τραπέζι από ξύλο ελιάς, από την τούρτα γενεθλίων με τα δέκα σβησμένα κεράκια. Από το εμαγιέ φλιτζάνι όπου αύριο θα έπινε το πρωινό της γάλα, από τα ξύλινα παιχνιδάκια που είχε φτιάξει γι' αυτήν ο πατέρας της, από το βάζο με τα μπισκότα, από τα ράφια με τα βιβλία που διάβαζαν μαζί κάθε βράδυ μετά το δείπνο. Όλα πράγματα στα οποία θα ήθελε να πει αντίο, για άλλη μία φορά.

Η μαμά πλησίασε το πέτρινο τζάκι. Έβαλε το χέρι της στον σωλήνα της καπνοδόχου, ψάχνοντας κάτι. Επιτέλους βρήκε την άκρη μιας σιδερένιας αλυσίδας μαυρισμένης απ' την καπνιά. Άρχισε να την τραβάει προς το μέρος της με όλη της τη δύναμη, κάνοντάς τη να κυλήσει γύρω από μια τροχαλία κρυμμένη στην καπνοδόχο. Μια από τις αμμόπετρες κάτω απ' τη θράκα άρχισε να μετακινείται. Αλλά ήταν πολύ βαριά, χρειάζονταν και τον μπαμπά. Αυτός είχε επινοήσει εκείνο το κόλπο. Γιατί έκανε τόση ώρα να πάει κοντά τους; Αυτό το απρόοπτο τις φόβισε ακόμα περισσότερο.

«Βοήθησέ με» τη διέταξε η μαμά.

Άρπαξε την αλυσίδα και τράβηξαν μαζί. Πάνω στην ορμή της, η μητέρα χτύπησε με τον αγκώνα της ένα πήλινο βάζο που υπήρχε στο ράφι του τζακιού. Το είδαν να γίνεται θρύψαλα στο έδαφος, ανίσχυρες. Ένας υπόκωφος ήχος έτρεξε ανάμεσα στα δωμάτια της αγροικίας. Την επόμενη στιγμή, κάποιος άρχισε να χτυπάει δυνατά την εξώπορτα. Ο αντίλαλος εκείνων των χτυπημάτων έφτασε ως το μέρος τους σαν προειδοποίηση.

Ξέρουμε ότι είστε μέσα. Ξέρουμε πού είστε. Και ήρθαμε να σας πάρουμε.

Μητέρα και κόρη ξανάρχισαν να τραβάνε την αλυσίδα πιο δυνατά. Η πέτρα κάτω από τη θράκα κουνήθηκε εκείνο το λίγο που χρειαζόταν. Η μητέρα έστρεψε τον φακό σε μια ξύλινη σκαλίτσα που κατέβαινε προς τα θεμέλια.

Τα χτυπήματα στην πόρτα συνεχίζονταν, πιο γρήγορα.

Εκείνη και η μαμά στράφηκαν προς τον διάδρομο και επιτέλους είδαν τον μπαμπά να έρχεται με δύο μπουκάλια στα χέρια: στη θέση του πώματος είχαν ένα βρεγμένο κουρέλι. Καιρό πριν, στο δάσος, το κοριτσάκι είχε δει τον πατέρα της να βάζει φωτιά σε ένα από εκείνα τα μπουκάλια και μετά να το πετάει πάνω σ' ένα ξερό δέντρο, που πήρε φωτιά στη στιγμή.

Οι ξένοι χτυπούσαν την εξώπορτα: προς μεγάλη τους έκπληξη, οι μεντεσέδες που τη στερέωναν άρχιζαν να ξεκαρφώνονται από τον τοίχο και οι τέσσερις σύρτες που την αμπάρωναν έμοιαζαν πιο εύθραυστοι σε κάθε χτύπημα.

Μέσα σε μια στιγμή κατάλαβαν ότι εκείνο το τελευταίο εμπόδιο δε θα μπορούσε να συγκρατήσει για πολύ ακόμα τους εισβολείς.

Ο μπαμπάς τις κοίταξε, μετά κοίταξε την πόρτα, και

μετά πάλι αυτές. Δεν υπήρχε πια χρόνος για τη διαδικασία. Έτσι, χωρίς να το πολυσκεφτεί, έγνεψε προς τη μεριά τους και, συγχρόνως, ακούμπησε στο έδαφος ένα από τα μπουκάλια, αλλά μόνο για να πάρει από την τσέπη του έναν αναπτήρα.

Η πόρτα υποχώρησε απότομα.

Ενώ σκιές που ούρλιαζαν διέσχιζαν το κατώφλι, το τελευταίο βλέμμα του μπαμπά ήταν για κείνη και για τη μαμά – μαζί, σαν αγκαλιά. Σ' εκείνες τις λίγες στιγμές, στα μάτια του πατέρα της συμπυκνώθηκαν τόση αγάπη και συμπόνια και τύψεις, που άφησαν για πάντα μια γλυκύτατη επίγευση στον πόνο του αποχαιρετισμού.

Ενώ έβαζε φωτιά, ο μπαμπάς χαμογέλασε ανεπαίσθητα, μόνο γι' αυτές τις δύο. Έπειτα πέταξε το μπουκάλι κι εξαφανίστηκε μαζί με τις σκιές σ' ένα κύμα φωτιάς. Το κοριτσάκι δεν μπόρεσε να δει τίποτε άλλο, γιατί η μαμά την έσπρωξε στο άνοιγμα κάτω απ' το τζάκι κι ύστερα την ακολούθησε σφίγγοντας στο χέρι της την άκρη της αλυσίδας.

Κατέβηκαν με κομμένη την ανάσα τα ξύλινα σκαλοπάτια, ρισκάροντας πολλές φορές να σκοντάψουν. Από πάνω έφτασε ο πνιχτός κρότος μιας καινούριας έκρηξης. Ακατάληπτα ουρλιαχτά, έξαψη.

Φτάνοντας στη βάση της σκάλας, στο υγρό υπόγειο, η μητέρα άφησε τη σιδερένια αλυσίδα έτσι ώστε ο μηχανισμός να ξανακλείσει την πέτρινη πλάκα από πάνω τους. Αλλά κάτι τον φράκαρε κι έμεινε να χάσκει μια μεγάλη σχισμή. Η μαμά δοκίμασε να τον ξεμπλοκάρει, τραβώντας ξανά και ξανά. Μάταια.

Σύμφωνα με τη διαδικασία, σε περίπτωση επίθεσης,

η οικογένεια θα έπρεπε να βρει καταφύγιο εκεί κάτω, ενώ πάνω απ' τα κεφάλια τους το σπίτι θα καιγόταν. Ίσως οι ξένοι να τρόμαζαν και να έφευγαν τρέχοντας ή ίσως να πίστευαν πως είχαν καεί ζωντανοί. Το σχέδιο προέβλεπε ότι, όταν επάνω ξαναγινόταν ησυχία, εκείνη, η μαμά και ο μπαμπάς θα ξανάνοιγαν την πέτρινη καταπακτή και θα γύριζαν στην επιφάνεια.

Αλλά κάτι είχε πάει στραβά. Όλα είχαν πάει στραβά. Κατ' αρχάς, ο μπαμπάς δεν ήταν μαζί τους κι έπειτα η καταραμένη πλάκα δεν είχε κλείσει εντελώς. Στο μεταξύ, πάνω τα πάντα είχαν λαμπαδιάσει. Ο καπνός σερόνταν ήδη μέσα από τη σχισμή για να έρθει να τις ξετροπώσει. Και σ' εκείνο το στενόχωρο υπόγειο δεν υπήρχε οδός διαφυγής.

Η μαμά την τράβηξε προς την πιο μακρινή γωνία εκείνης της κατακόμβης. Λίγα μέτρα μακριά τους, στο παγωμένο χώμα κάτω από ένα κυπαρίσσι, ήταν θαμμένος ο Άντο. Ο καημένος ο Άντο, ο μελαγχολικός Άντο. Θα έπρεπε να τον βγάλουν από εκεί, να τον απομακρύνουν.

Αλλά τώρα πια ούτε αυτές μπορούσαν να φύγουν.

Η μητέρα έβγαλε την κουβέρτα από τους ώμους της. «Είσαι καλά;» ρώτησε.

Το κοριτσάκι έσφιγγε στο στήθος της την πάνινη κούκλα με το ένα μάτι κι έτρεμε, αλλά έγνεψε έτσι κι αλλιώς καταφατικά.

«Τότε άκουσέ με» συνέχισε. «Τώρα θα πρέπει να φανείς πολύ θαρραλέα».

«Μαμά, φοβάμαι, δεν μπορώ να πάρω ανάσα» είπε εκείνη, αρχίζοντας να βήχει. «Πάμε να φύγουμε από εδώ, σε παρακαλώ».

«Αν φύγουμε, οι ξένοι θα μας πάρουν μακριά, το ξέρεις. Αυτό θέλεις;» δήλωσε, μ' έναν τόνο επίπληξης. «Κάναμε τόσες θυσίες για να μη συμβεί κάτι τέτοιο και τώρα θέλεις να το βάλουμε κάτω;»

Το κοριτσάκι σήκωσε τα μάτια στο ταβάνι του υπογείου. Τους άκουγε ήδη, λίγα μέτρα μακριά τους· οι ξένοι προσπαθούσαν να νικήσουν τις φλόγες για να πάνε να τις πιάσουν.

«Σεβάστηκα όλους τους κανόνες» υπερασπίστηκε τον εαυτό της, κλαίγοντας με αναφιλητά.

«Το ξέρω, αγάπη μου» την καθησύχασε η μητέρα της, χαϊδεύοντάς τη στα μάγουλα.

Από πάνω τους, το σπίτι των φωνών βογκούσε καθώς καιγόταν, σαν λαβωμένος γίγαντας. Ήταν σπαρακτικό. Από τη σχισμή της αμμόπετρας τώρα ξεχυνόταν πιο πυκνός και μαύρος καπνός.

«Δε μας μένει πολύς χρόνος» δήλωσε η μαμά. «Έχουμε ακόμη έναν τρόπο για να φύγουμε...»

Ύστερα έχωσε το χέρι στην τσέπη της και πήρε κάτι. Το μυστικό αντικείμενο που είχε κρύψει ακόμα και από τον μπαμπά ήταν ένα γυάλινο μπουκαλάκι.

«Μια γουλιά η καθεμία».

Έβγαλε τον φελλό και της το έδωσε.

Το κοριτσάκι δίστασε. «Τι είναι;»

«Μη ρωτάς, πιες».

«Και τι θα συμβεί μετά;» ρώτησε, τρομαγμένη.

Η μαμά τής χαμογέλασε. «Είναι το νερό της λησμονιάς... Θα κοιμηθούμε κι όταν ξυπνήσουμε θα έχουν τελειώσει όλα».

Αλλά εκείνη δεν την πίστευε. Γιατί το νερό της λη-

σμονιάς δε συμπεριλαμβανόταν στη διαδικασία; Γιατί ο μπαμπάς δεν ήξερε τίποτα γι' αυτό;

Η μητέρα της την άρπαξε απ' τα μπράτσα, ταρακωνώντας τη. «Ποιος είναι ο κανόνας νούμερο πέντε;»

Το κοριτσάκι δεν καταλάβαινε γιατί έπρεπε να τους απαριθμήσει εκείνη τη στιγμή.

«Κανόνας νούμερο πέντε, εμπρός» επέμεινε η μαμά.

«Αν κάποιος ξένος σε φωνάξει με το όνομά σου, βάλ' το στα πόδια» επανέλαβε εκείνη αργά.

«Ο νούμερο τέσσερα;»

«“Μην πλησιάζεις ποτέ ξένους και μην τους αφήνεις να σε πλησιάσουν”» απάντησε αυτή τη φορά με φωνή που άρχιζε να σπάει απ' το κλάμα. «Ο τρίτος είναι “μη λες ποτέ το όνομά σου στους ξένους”, αλλά δεν το έκανα, τ' ορκίζομαι» δικαιολογήθηκε αμέσως, φέροντας ξανά στον νου της πώς είχαν αρχίσει όλα εκείνη τη νύχτα.

Ο τόνος της μαμάς γλύκανε ξανά. «Ο δεύτερος κανόνας, εμπρός...»

Μετά από μια στιγμή: «“Οι ξένοι είναι κίνδυνος”».

«Οι ξένοι είναι κίνδυνος» θυμήθηκε μαζί της η μαμά, σοβαρή. Έπειτα έφερε το μπουκαλάκι στα χείλη της και ήπια μια μικρή γουλιά. Της το έδωσε ξανά. «Σ' αγαπώ, θησαυρέ μου».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, μαμά».

Το κοριτσάκι κοίταξε τη μητέρα της που την κοίταζε. Έπειτα το βλέμμα της στράφηκε στο μπουκαλάκι που κρατούσε στο χέρι της. Το πήρε και, χωρίς πια να διστάζει, κατάπια ό,τι απέμενε απ' το περιεχόμενό του.

Κανόνας νούμερο ένα: Να εμπιστεύεσαι μόνο τη μαμά και τον μπαμπά.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ, η οικογένεια είναι το πιο ασφαλές μέρος στη γη. Ή το πιο επικίνδυνο.

Ο Πιέτρο Τζέρμπερ προσπαθούσε να μην το ξεχνάει ποτέ.

«Εντάξει, Εμιλιάν, θέλεις να μου πεις την ιστορία του υπογείου;»

Το εξάχρονο παιδί με το λεπτό, σχεδόν διάφανο δέρμα, τόσο που σου έφερνε στον νου φάντασμα, παρέμεινε αμίλητο. Δε σήκωσε καν το βλέμμα από το μικρό οχυρό με τα χρωματιστά τουβλάκια που έφτιαχναν μαζί μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο Τζέρμπερ συνέχισε υπομονετικά να προσθέτει κομμάτια στα τείχη, χωρίς να του μεταδίδει βιασύνη. Η πείρα του του έλεγε ότι ο Εμιλιάν θα έπρεπε να βρει μόνος του την κατάλληλη στιγμή για να μιλήσει.

Κάθε παιδί έχει τους χρόνους του, επαναλάμβανε πάντα.

Ο Τζέρμπερ είχε κουλουριαστεί δίπλα στον Εμιλιάν εδώ και τουλάχιστον σαράντα λεπτά, πάνω στη μοκέτα με τα χρώματα του ουράνιου τόξου σ' εκείνο το χωρίς

παράθυρα δωμάτιο, στον δεύτερο όροφο ενός κτιρίου του δέκατου τέταρτου αιώνα στη Βία ντέλλα Σκάλα, στην καρδιά του ιστορικού κέντρου της Φλωρεντίας.

Ήδη από την αρχή το κτίριο χρησιμοποιήθηκε από φλωρεντινά φιλανθρωπικά ιδρύματα «για να προσφέρει καταφύγιο στα κατατρεγμένα παιδιά», δηλαδή σε παιδιά που τα εγκατέλειπαν οικογένειες πολύ φτωχές για να τα συντηρήσουν, σε νόθα, ορφανά και ανήλικα που έπεφταν θύματα αθέμιτων κοινωνικών πρακτικών.

Από το δεύτερο μισό του δέκατου ένατου αιώνα, το κτίριο ήταν η έδρα του δικαστηρίου ανηλίκων.

Το ακίνητο φάνταζε σχεδόν απρόσωπο μέσα στη λαμπρότητα των κτιρίων που το περιστοιχίζαν, τα οποία παραδόξως ήταν συγκεντρωμένα σε λίγα τετραγωνικά χιλιόμετρα, καθιστώντας τη Φλωρεντία μια από τις ωραιότερες πόλεις του κόσμου. Αλλά ακόμα κι αυτό δεν ήταν ένα τυχαίο μέρος. Λόγω της αρχικής του χρήσης: στο παρελθόν είχε υπάρξει εκκλησία. Και επειδή σώζονταν ακόμη σπαράγματα από μια νωπογραφία του Μποτιτσέλλι, που απεικόνιζε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου.

Και βέβαια επειδή υπήρχε το δωμάτιο των παιχνιδιών.

Εκτός από τα τουβλάκια με τα οποία ήταν απασχολημένος ο Εμιλιάν, υπήρχαν ένα κουκλόσπιτο, ένα τρενάκι, αυτοκινητάκια κάθε είδους, εκσκαφείς και φορητήγά, ένα κουνιστό αλογάκι, μια κουζινίτσα για να ετοιμάζει κανείς φανταστικές λιχουδιές, όπως και διάφορα λούτρινα ζωάκια. Υπήρχε επίσης ένα χαμηλό τραπέζι με τέσσερις καρεκλίτσες και τα απαραίτητα σύνεργα ζωγραφικής.

Αλλά δεν ήταν παρά ένα ψεύτικο σκηνικό, καθώς τα

πάντα μέσα σ' εκείνα τα είκοσι τετραγωνικά μέτρα χρησίμευαν για να συγκαλύπτουν την πραγματική φύση του μέρους.

Το δωμάτιο των παιχνιδιών ήταν από κάθε άποψη μια αίθουσα δικαστηρίου.

Την επιφάνεια ενός από τους τοίχους καταλάμβανε ένας μεγάλος καθρέφτης, πίσω από τον οποίο κρύβονταν ο δικαστής, ο δημόσιος κατήγορος, αλλά και οι κατηγορούμενοι με τους συνηγόρους τους.

Εκείνος ο χώρος είχε σχεδιαστεί με σκοπό να διαφυλάσσεται η ψυχική ακεραιότητα των μικρών θυμάτων, από τα οποία ζητούσαν καταθέσεις υπό καθεστώς προστασίας. Για να διευκολύνουν την καταχώριση στα πρακτικά, κάθε αντικείμενο που υπήρχε στο δωμάτιο είχε επιλεγεί και μελετηθεί από παιδοψυχολόγους, ώστε να έχει έναν συγκεκριμένο ρόλο στην εξιστόρηση ή στην ερμηνεία των γεγονότων.

Συχνά τα παιδιά χρησιμοποιούσαν τα λούτρινα ζώα ή τις κούκλες, δίνοντάς τους στη διάρκεια της αφήγησης τον ρόλο των βασανιστών τους και επιφυλάσσοντας στα κουκλάκια την ίδια μεταχείριση που είχαν δεχτεί κι αυτά. Μερικά προτιμούσαν να ζωγραφίζουν περισσότερο παρά να μιλάνε, άλλα σκαρφίζονταν παραμύθια και τα διάνθιζαν με αναφορές σε όσα είχαν υποστεί.

Αλλά, μερικές φορές, κάποιες αποκαλύψεις γίνονταν ασυνείδητα.

Ακριβώς γι' αυτό, από τις αφίσες στους τοίχους, χαρούμενα φανταστικά πρόσωπα επιτηρούσαν τα παιχνίδια των μικρών καλεσμένων μαζί με αθέατες μικροκάμερες. Κάθε λέξη, κίνηση ή συμπεριφορά καταγραφόταν

για να γίνει πειστήριο που θα χρησίμευε στην έκδοση της ετυμολογίας. Ύπήρχαν όμως αποχρώσεις που τα ηλεκτρονικά μάτια δεν ήταν σε θέση να συλλάβουν. Λεπτομέρειες που, μόλις στα τριάντα τρία του χρόνια, ο Πιέτρο Τζέρμπερ είχε ήδη μάθει να εντοπίζει με ακρίβεια.

Όση ώρα έφτιαχνε το μικρό οχυρό με τα χρωματιστά τουβλάκια μαζί με τον Εμιλιάν, τον μελετούσε προσεκτικά, ελπίζοντας ότι θα πιάσει ακόμα και το πιο ανεπαίσθητο σημάδι που θα του έδειχνε πως ήταν έτοιμος να του ανοιχτεί.

Η εσωτερική θερμοκρασία ήταν είκοσι τρεις βαθμοί, οι λάμπες στο ταβάνι διέχεαν μια απαλή γαλάζια λάμψη, ενώ κάπου στο βάθος ένας μετρονόμος κρατούσε τον ρυθμό με σαράντα παλμούς το λεπτό.

Η ιδανική ατμόσφαιρα για να χαλαρώσει κανείς τελείως.

Αν κάποιος ρωτούσε τον Τζέρμπερ τι δουλειά έκανε, εκείνος δεν απαντούσε ποτέ «παιδοψυχολόγος με ειδίκευση στην ύπνωση». Χρησιμοποιούσε μια έκφραση επινοημένη από αυτόν που του είχε μάθει τα πάντα και που συνόψιζε με τον καλύτερο τρόπο το νόημα της αποστολής του.

Ο υπνωτιστής των παιδιών.

Ο Τζέρμπερ είχε επίγνωση του γεγονότος ότι πολλοί θεωρούσαν την ύπνωση ένα είδος αλχημιστικής πρακτικής για να ελέγχεις το μυαλό των άλλων. Ή πίστευαν ότι ο υπνωτισμένος έχανε τον έλεγχο του εαυτού του και της συνείδησής του και γινόταν έρμαιο του υπνωτιστή, ο οποίος μπορούσε να τον ωθήσει να πει ή να κάνει οτιδήποτε.

Στην πραγματικότητα, ήταν απλούστατα μια τεχνική για να βοηθάει άτομα που είχαν πελαγώσει στην προσπάθειά τους να έρθουν σε επαφή με τον εαυτό τους.

Δε χανόταν ποτέ ο έλεγχος, ούτε η συνείδηση – απόδειξη πως ο μικρός Εμιλιάν έπαιζε όπως πάντα. Χάρη στην ύπνωση, το επίπεδο εγρήγορσης μειωνόταν μέχρις ότου έπαυε οποιαδήποτε ενόχληση από τον εξωτερικό κόσμο: αποκλείοντας κάθε παρεμβολή, οξυνόταν η αυτοαντίληψη.

Αλλά η δουλειά του Πιέτρο Τζέρμπερ ήταν ακόμα πιο ιδιαίτερη· έγκειτο στο να μαθαίνει στα παιδιά να βάζουν σε τάξη την εύθραυστη μνήμη τους –μετέωρη μεταξύ παιχνιδιού και πραγματικότητας– και να διακρίνουν αυτό που ήταν αληθινό από εκείνο που δεν ήταν.

Ωστόσο, ο χρόνος που είχε στη διάθεσή του με τον Εμιλιάν τελείωνε και ο ειδικός μπορούσε να φανταστεί την αναστατωμένη έκφραση της Μπάλντι, της δικαστή ανηλίκων, που ήταν κρυμμένη πίσω από τον καθρέφτη μαζί με τους άλλους. Εκείνη τον είχε διορίσει σύμβουλο σε αυτή την υπόθεση και πάντα εκείνη τον καθοδηγούσε σχετικά με το τι θα έπρεπε να ρωτήσει το παιδί. Ο Τζέρμπερ, από την άλλη, έπρεπε να βρει την καλύτερη στρατηγική για να ωθήσει τον Εμιλιάν να του δώσει αυτές τις πληροφορίες. Αν δεν πετύχαινε κάτι τα επόμενα δέκα λεπτά, η ακροαματική διαδικασία θα έπρεπε να μετατεθεί σε άλλη ημερομηνία. Ο ψυχολόγος όμως δεν ήθελε να το βάλει κάτω. Ήταν ήδη η τέταρτη φορά που συναντιούνταν, είχαν γίνει μικρά βήματα προς τα εμπρός, αλλά ποτέ πραγματική πρόοδος.

Ο Εμιλιάν –το παιδί-φάντασμα– θα έπρεπε να επα-

ναλάβει στο δικαστήριο όσα είχε πει μια μέρα, απρόσμενα, στη δασκάλα του στο σχολείο. Το πρόβλημα ήταν ότι από τότε δεν είχε ξανακάνει την παραμικρή αναφορά στην «ιστορία του υπογείου».

Κι αφού δεν έβγαζε μιλιά σχετικά, δεν υπήρχε και καμία απόδειξη.

Προτού θεωρήσει αποτυχημένη και εκείνη την προσπάθεια, ο υπνωτιστής επιχείρησε μια τελευταία προσέγγιση.

«Αν δε θες να μιλήσεις για το υπόγειο, δεν πειράζει» είπε. Στη συνέχεια, χωρίς να περιμένει την αντίδραση του μικρού, έπαψε να ασχολείται με το χτίσιμο του οχυρού. Απεναντίας, έπιασε μερικά χρωματιστά τουβλάκια κι άρχισε να χτίζει κάτι άλλο ακριβώς δίπλα.

Ο Εμιλιάν το αντιλήφθηκε και σταμάτησε για να τον κοιτάξει, άναυδος.

«Ζωγράφιζα στο δωματιάκι μου όταν άκουσα το τραγουδάκι...» είπε μετά από λίγο, ψιθυριστά και χωρίς να τον κοιτάζει στο πρόσωπο.

Ο Τζέρμπερ δεν αντέδρασε καθόλου, τον άφησε να μιλήσει.

«Εκείνο για το περίεργο παιδί. Το ξέρεις;» Ο Εμιλιάν βάλθηκε να το επαναλάβει, σιγοτραγουδώντας: «*Είναι ένα περίεργο παιδί – παίζει στη γωνίτσα – μες στου σκοταδιού τη σιγαλιά – ακούει μια φωνίτσα – ένα πειραχτήρι φάντασμα – φωνάζει τ' όνομά του – στο περίεργο παιδί – θέλει να δώσει ένα φίλι*».

«Ναι, το ξέρω» παραδέχτηκε ο ψυχολόγος, συνεχίζοντας να παίζει λες και επρόκειτο για μια φυσιολογική συζήτηση.

«Έτσι, πήγα να δω από πού ερχόταν...»

«Και το ανακάλυψες;»

«Ερχόταν από το υπόγειο».

Για πρώτη φορά, ο Τζέριμπερ είχε καταφέρει να οδηγήσει το μυαλό του Εμιλιάν έξω από το δωμάτιο των παιχιδιών: τώρα βρίσκονταν στο σπίτι του παιδιού. Έπρεπε να το κρατήσει εκεί όσο το δυνατόν περισσότερο.

«Πήγες να δεις τι υπήρχε στο υπόγειο;» ρώτησε.

«Ναι, κατέβηκα».

Η παραδοχή του Εμιλιάν ήταν σημαντική. Ως ανταμοιβή, ο ψυχολόγος τού έδωσε ένα χρωματιστό τουβλάκι, αφήνοντάς τον να ασχοληθεί κι αυτός με το καινούριο οχυρό.

«Φαντάζομαι πως ήταν σκοτεινά. Δε φοβήθηκες να πας εκεί κάτω μόνος σου;» ρώτησε για να δοκιμάσει για πρώτη φορά την αξιοπιστία του μικρού μάρτυρα.

«Όχι» αποκρίθηκε το παιδί χωρίς κανέναν ενδοιασμό. «Ήταν αναμμένο το φως».

«Και τι βρήκες εκεί κάτω;»

Άλλη μια στιγμή δισταγμού. Ο Τζέριμπερ έπαψε να του δίνει τουβλάκια.

«Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη όπως τις άλλες φορές» συνέχισε το παιδί. «Η μαμά λέει ότι δεν πρέπει να την ανοίγω ποτέ, ότι είναι επικίνδυνο. Αλλά εκείνη τη φορά η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Μπορούσα να δω μέσα...»

«Και κρυφοκοίταξες;»

Ο μικρός έγνεψε καταφατικά.

«Δεν ξέρεις ότι δεν είναι σωστό να κρυφοκοιτάζουμε;»

Η ερώτηση μπορούσε να έχει απρόβλεπτες συνέπειες. Νιώθοντας να τον επιπλήττουν, ο Εμιλιάν ίσως ξανακλεινόταν στον εαυτό του και δεν ξανάλεγε λέξη. Αλλά αν ήθελε μια αδιαμφισβήτητη κατάθεση, ο Τζέρμπερ έπρεπε να το ρισκάρει. Ένα παιδί που δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει την απρέπεια των πράξεών του δεν μπορούσε να θεωρηθεί πιο αξιόπιστος μάρτυρας από τους άλλους.

«Το ξέρω, αλλά είχα ξεχάσει ότι είναι λάθος να κρυφοκοιτάζουμε» δικαιολογήθηκε ο μικρός.

«Και τι είδες στο υπόγειο;»

«Υπήρχαν άνθρωποι...» είπε μονάχα.

«Ήταν παιδιά;»

Ο Εμιλιάν κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Τότε ήταν ενήλικες.»

Το παιδί κατένευσε.

«Και τι έκαναν;» τον πίεσε ο ψυχολόγος.

«Δε φορούσαν ρούχα.»

«Όπως όταν πηγαίνουμε στην πισίνα ή στη θάλασσα, ή όπως όταν κάνουμε ντους;»

«Όπως όταν κάνουμε ντους.»

Η πληροφορία συνιστούσε πολύτιμη πρόοδο στην πορεία της κατάθεσης: για τα παιδιά, η γύμνια των μεγάλων ήταν ταμπού. Αλλά ο Εμιλιάν είχε ξεπεράσει το εμπόδιο της αμηχανίας.

«Και είχαν μάσκες» πρόσθεσε, χωρίς να τον έχει ρωτήσει ο Τζέρμπερ.

«Μάσκες;» προσποιήθηκε τον έκπληκτο ο ψυχολόγος, αφού γνώριζε την ιστορία που είχε αναφέρει η δασκάλα του Εμιλιάν. «Τι είδους μάσκες;»

Το παιδί-φάντασμα ξέχασε για μια στιγμή το οχυρό και σήκωσε το βλέμμα στον τοίχο με τον καθρέφτη. Πίσω από εκείνο το τζάμι, πέντε άτομα περίμεναν, δίχως να βγάζουν άχνα, τα λόγια του.

Μια γάτα, ένα πρόβατο, ένα γουρούνι, μια κουκουβάγια. Κι ένας λύκος.

Σε αυτό το σημείο, ο Τζέρμπερ ήξερε πως δεν μπορούσε να βοηθήσει τον Εμιλιάν. Ευχήθηκε να χρησιμοποιούσε ο μικρός τη μόλις εξάχρονη πείρα του απ' τη ζωή για να βρει μόνος του το θάρρος να προφέρει τα αληθινά ονόματα των πρωταγωνιστών εκείνου του εφιάλτη.

«Ο μπαμπάς, η μαμά, ο παππούς, η γιαγιά. Και ο πατήρ Λούκα».

Για ένα παιδί, η οικογένεια είναι το πιο ασφαλές μέρος στη γη. Ή το πιο επικίνδυνο – επανέλαβε ο Πιέτρο Τζέρμπερ από μέσα του.

«Εντάξει, Εμιλιάν, τώρα θα μετρήσουμε μαζί ανάποδα. Δέκα...»

«Πλαστικές, με λάστιχο πίσω, από αυτές που καλύπτουν μόνο το πρόσωπο» είπε ο μικρός. «Ζώα».

«Ζώα;» επανέλαβε ο ψυχολόγος.

Το παιδί άρχισε να απαριθμεί: «Μια γάτα, ένα πρόβατο, ένα γουρούνι, μια κουκουβάγια... κι ένας λύκος, ναι, ήταν λύκος» τόνισε.

«Και κατά τη γνώμη σου, γιατί φορούσαν εκείνες τις μάσκες;»

«Έπαιζαν».

«Τι παιχνίδι ήταν; Το ήξερες;»

Το παιδί το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Έκαναν τα πράγματα του ίντερνετ».

«Τα πράγματα του ίντερνετ;» Ο Τζέριμπερ ήθελε να είναι πιο σαφής ο Εμιλιάν.

«Ο Λέο, ο συμμαθητής μου, έχει έναν μεγαλύτερο αδερφό που είναι δώδεκα χρονών. Μια φορά, ο αδερφός του Λέο μάς έβαλε να δούμε ένα βίντεο στο ίντερνετ, ήταν όλοι γυμνοί και αγκαλιάζονταν με παράξενο τρόπο και έδιναν παράξενα φιλιά».

«Και σου άρεσε εκείνο το βίντεο;»

Ο Εμιλιάν έκανε έναν μορφασμό. «Κι έπειτα ο αδερφός του Λέο μάς είπε ότι έπρεπε να το κρατήσουμε μυστικό, γιατί αυτό ήταν ένα παιχνίδι για μεγάλους».

«Καταλαβαίνω» δήλωσε ο ψυχολόγος, χωρίς να αφήσει να φανεί καμία κρίση στον τόνο της φωνής του. «Είσαι πολύ θαρραλέος, Εμιλιάν, εγώ θα είχα τρομάξει του θανατά».

«Δε φοβόμουν γιατί τους γνώριζα».

Ο ψυχολόγος σταμάτησε· η στιγμή ήταν ευαίσθητη. «Ήξερες ποια ήταν τα άτομα με τις μάσκες;»